

Arrest

nr. 59 214 van 4 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 oktober 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 december 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEE *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, is in België aangekomen in het bezit zijnde van een geldig visum type C, geldig van 2 april 2010 tot 17 mei 2010.

Op 11 mei 2010 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn.

Op 8 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 2 december 2010 aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering als volgt luidt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 18.06.2010 door C., J.O. (...), geboren te A. (...), op 06.06.1946 en van Nigeriaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Betrokkene heeft onvoldoende bewezen ten laste te zijn van de referentiepersoon:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: in het voorgelegde attest van onvermogen wordt verklaard dat betrokkene een eigendom heeft.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: op de voorgelegde stortingsbewijzen valt nergens de naam van betrokkene noch van de referentiepersoon terug te vinden. De voorgelegde stortingen gebeurden door iemand anders dan de referentiepersoon ten opzichte van iemand anders dan betrokkene.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd. “

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“II. 1. Eerste Middel: Schending van de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoekers hun aanvraag tot een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie werd geweigerd.

Dat verzoekers zich niet kunnen verzoenen met de motivering waarom hun aanvraag werd geweigerd.

Dat de motivering luidt: Reden van de beslissing:

- Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie: verzoeker heeft onvoldoende bewezen ten laste te zijn van de referentiepersoon.*
- Betrokkene, heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst; in het attest van onvermogen wordt verklaard dat betrokkene) een eigendom heeft.*
- Betrokkene heeft niet aangetoond ten laste geweest te zijn in het verleden van de referentiepersoon; op de voorgelegde stortingsbewijzen valt nergens de naam van betrokkene. noch van de referentiepersoon terug te vinden.*
- De voorgelegde stortingen gebeurden door iemand anders dan de referentiepersoon ten opzichte van iemand anders dan betrokkene.*

Dat verzoekers eerst en vooral het volgende wensen te benadrukken.

Verzoekers hebben aanvankelijk alle documenten voorgelegd bij de Belgische ambassade teneinde een aanvraag tot visum af te leveren.

Vader is aanvankelijk naar België gekomen omdat zijn dochter, de referentiepersoon in kwestie huwde en hij was uitgenodigd voor het huwelijksfeest.

Toen hij in België aankwam bleek hij ernstig ziek te zijn, mevrouw heeft hem dan ook onmiddellijk op haar mutualiteit ingeschreven, hij verblijft ondertussen meer dan zes maanden in België en zij heeft altijd voor hem gezorgd samen met haar echtgenoot.

Hij is ernstig ziek en er is voor hem ook een aanvraag ingediend op grond van zijn medische problemen.

Dat is ook de reden waarom uiteindelijk een aanvraag tot vestiging werd ingediend.

Het is duidelijk dat verzoeker ondertussen door zijn Belgische dochter volledig wordt onderhouden gedurende de laatste zes maanden.

Het feit dat hij een eigendom heeft in Nigeria maakt niet dat hij kan verzorgd worden en dat iemand voor hem kan zorgen. Hij is volledig afhankelijk van zijn dochter, van een eigendom kan je niet eten en geen medicatie kopen, bovendien is dat een familiaal eigendom en dus niet alleen van hem. Hij kan dit dan ook niet verkopen in ruil voor voeding en onderhoud en medische hulp.

Verzoekers hebben alle nodige documenten voorgelegd bij de gemeente ter staving van hun aanvraag desondanks nam de gemachtigde van de minister van migratie en asielbeleid een negatieve beslissing m.b.t. de aanvraag van verzoekers.

Verzoekers kunnen zich hier niet mee akkoord verklaren aangezien zij menen te voldoen, volledig, aan de voorwaarden.

Immers in Nigeria hadden verzoekers werkelijk geen inkomsten. Hij legde een attest van onvermogen neer.

Hieruit blijkt dat verzoeker geen inkomsten had- en dus financieel gesteund werd door zijn Belgische dochter.

Daarnaast brachten verzoekers de loonfiches voor waaruit de tewerkstelling blijkt en het voldoende inkomen om voor vader te zorgen. Verzoekers menen dat dit inkomen voldoende is om hun ouder te ondersteunen.

Zij zijn nooit hulp gaan vragen bij het OCMW.

Zij hebben voor mijnheer gezorgd voor een siskaart en hem dus ingeschreven op hun mutualiteit.

Uit deze gegevens blijkt afdoende en staat onbetwistbaar vast dat verzoekster zijn dochter (en haar echtgenoot) instaan voor mijnheer en de nodige financiële middelen hebben om hen te ondersteunen.

Het feit dat verzoeker een eigendom zou hebben in Nigeria maakt hem niet vermogend, van bakstenen kan men niet eten of verzorgd worden, dit argument niet als weigering kan ingeroepen worden minstens dat dit argument niet redelijk te verantwoorden is.

Dat dvz vervolgens is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens en het dossier van verzoekers dan ook niet correct heeft beoordeeld waardoor zij onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en zij voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van DVZ m.b.t. verzoekers hun aanvraag draagt de beslissing niet en is niet redelijk te verantwoorden.

De beslissing neemt een negatieve beslissing m.b.t. verzoekers hun aanvraag tot vestiging maar staaft zijn beweringen niet aan de hand van correcte gegevens.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekers, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekers niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot hun besluit gekomen zijn.

Dat immers duidelijk blijkt uit de situatie dat de dochter het laatste jaar volledig voor vader heeft ingestaan.

Dat, gelet op het voorgaande, dat het geld dat naar Nigeria is verstuurd inderdaad via tussenpersonen gebeurde, gelet op het geld dat moet betaald worden om het over te maken.

Dat echter niet in de praktijk kan ontkend worden dat de vader bij zijn dochter woont, door haar onderhouden wordt en dit sinds zijn aankomst in België. Dat hij nooit elders ten rade is moeten gaan of hulpbehoevend was.

Verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing."

Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In zijn eerste middel poneert verzoeker een schending van de motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding maakt van de volgende elementen:

"Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Betrokkene heeft onvoldoende bewezen ten laste te zijn van de referentiepersoon:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: in het voorgelegde attest van onvermogen wordt verklaard dat betrokkene een eigendom heeft.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: op de voorgelegde stortingsbewijzen valt nergens de naam van betrokkene noch van de referentiepersoon terug te vinden. De voorgelegde stortingen gebeurden door iemand anders dan de referentiepersoon ten opzichte van iemand anders dan betrokkene'

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf wordt aan betrokkene geweigerd".

Deze overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid werd geweigerd.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

"Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2001)." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.V.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag diende te worden geweigerd.

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

In antwoord op verzoeker zijn concrete kritiek laat de verwerende partij nog het volgende gelden.

Verzoeker kan vooreerst niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij een attest van onvermogen heeft voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat hij geen inkomsten had

Verzoeker legt een attest voor waaruit blijkt dat hij eigenaar is van een huis gelegen te (...) Benin Stad en ook grondbezitter is.

Uit geen enkel van de door verzoeker voorgelegde documenten blijkt dat hij onvermogen is, integendeel.

De gemachtigde heeft geenszins op onredelijke of onzorgvuldige wijze gehandeld door te oordelen dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst.

Verder kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij betreffende de geldtransfers in het verleden stelt dat deze transfers gebeurden door tussenpersonen, gelet op het geld dat moet worden betaald om het over te maken.

Verzoeker heeft bij zijn aanvraag bewijzen voorgelegd van geldtransfers, doch op deze geldtransfers valt - zoals de gemachtigde terecht motiveert in de bestreden beslissing -nergens de naam van de betrokkene, noch van de referentiepersoon terug te vinden.

De voorgelegde stortingen gebeurden inderdaad door iemand anders dan de referentiepersoon ten opzichte van iemand anders dan betrokkene.

Dit wordt niet ontkend.

Terwijl verzoekers bewering dat dit gebeurde 'gelet op het geld dat moet betaald worden om het over te maken', niet kan worden aangenomen.

Immers, verzoeker verklaart met deze bewering niet waarom de geldtransfers via 'MoneyGram' gebeurden via tussenpersonen. Ook deze tussenpersonen dienen te betalen voor de geldtransfers.

Eerder stelt verzoeker dat hij meent dat zijn dochter over voldoende inkomsten beschikt om haar vader te ondersteunen. Het is dan ook geheel onduidelijk waarom verzoeker tussenpersonen gebruikt voor de geldtransfers.

Ook de vaststelling dat de begunstigde van de geldtransfers een andere persoon is dan verzoeker, wordt met deze bewering niet verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft geenszins onredelijk of onzorgvuldig gehandeld door te oordelen dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker een aanvraag een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend in functie van zijn dochter.

Hij dient dan ook te voldoen aan de voorwaarden tot vestiging om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 40bis e.v. van de wet van 15.12.1980, en dient aldus aan te tonen dat hij ten laste is van de Belgische onderdaan in functie van wie de aanvraag werd ingediend.

Het al dan niet 'ten laste zijn' wordt uiteraard mede beoordeeld door na te gaan of verzoeker behoeftig was vóór zijn komst naar België en vóór zijn aanvraag, en hij financiële steun genoot en ook nu nog geniet van de bloedverwant in functie van wie de aanvraag is ingediend.

Ook bij het indienen van haar aanvraag werd verzoeker er uitdrukkelijk op gewezen dat hij bewijzen van het ten laste zijn, diende voor te leggen:

"attest van onvermogen van betrokkene(n), bewijzen van stortingen in het verleden van de gevestigde aan betrokkene (n)".

Evenwel heeft de gemachtigde dienen vast te stellen dat verzoeker niet afdoende heeft bewezen onvermogen te zijn in het land van herkomst en in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, zoals ook uitdrukkelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekers beschouwingen missen elke feitelijke (en juridische) grondslag. De gemachtigde heeft terecht beslist dat verzoeker niet afdoende aantoont dat hij op heden te laste is van de referentiepersoon.

De verwerende partij merkt voor zoveel als nodig nog op dat de gemachtigde bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de vereiste van ten laste zijn van de Belgische onderdaan, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent terzake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

In casu heeft de gemachtigde geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht werd gemotiveerd.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoeker de schending aanvoert

Er dient ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Het eerste middel van verzoeker kan niet worden aangenomen."

In de repliekmemorie herneemt verzoeker integraal de uiteenzetting van het verzoekschrift.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 11 mei 2010 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend en dit als bloedverwant in opgaande lijn. Verzoeker dient aldus te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die ten hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de **familieleden van een Belg** die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”*

Uit de voormelde aanvraag blijkt dat hij het bewijs van bloed of aanverwantschap of partnerschapsband, zoals bedoeld in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) heeft bewezen door een verklaring onder ede betreffende leeftijd en een letterlijk afschrift uit het register van de huwelijken van zijn dochter.

Uit het bovenvermelde artikel van de vreemdelingenwet volgt verder dat de bloedverwant in opgaande lijn van een burger van de Unie zich slechts kan voegen bij deze burger van de Unie, voor zover hij/zij ten laste is van deze burger van de Unie. Aldus vormt het kernpunt van de betwisting het gegeven of verzoeker al dan niet bewezen heeft ten laste te zijn van de referentiepersoon.

De vraag of een persoon ten laste is, vloeit voort uit een feitelijke situatie die beoordeeld dient te worden door het bestuur. Bij de beoordeling van deze feitelijke situatie beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Zoals reeds gesteld, is de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Om in staat te zijn deze feitelijke situatie van ‘ten laste zijn’ te beoordelen, werd reeds in het formulier van aanvraag van verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie gevraagd dat verzoeker binnen de drie maanden, en ten laatste op 10 augustus 2010 volgende documenten zou voorleggen: een attest van onvermogen, bewijzen van stortingen in het verleden van gevestigde aan betrokkene, bewijzen van inkomsten van gevestigde, een bewijs dat betrokkene niet ten laste is van het OCMW en een bewijs van ziekteverzekering van betrokkene.

Verzoeker maakt hierop volgende documenten over: stortingsbewijzen, een beëdigde verklaring van feiten, een verklaring dat zowel zijn dochter als hijzelf geen uitkering hebben ontvangen van het OCMW en loonfiches van de echtgenoot van zijn dochter.

De motivering van de bestreden beslissing maakt echter melding van volgende elementen om aan te nemen dat verzoeker onvoldoende heeft bewezen ten laste te zijn van zijn dochter:

“- Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie: verzoeker heeft onvoldoende bewezen ten laste te zijn van de referentiepersoon.

- Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst; in het attest van onvermogen wordt verklaard dat betrokkene een eigendom heeft.

- Betrokkene heeft niet aangetoond ten laste geweest te zijn in het verleden van de referentiepersoon; op de voorgelegd stortingsbewijzen valt nergens de naam van betrokkene, noch van de referentiepersoon terug te vinden.

- De voorgelegde stortingen gebeurden door iemand anders dan de referentiepersoon ten opzichte van iemand anders dan betrokkene.”

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voor handen is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij

de overlegging vereist. *In casu* werd aan verzoeker gevraagd aan te tonen dat hij ten laste was en is van zijn Belgische dochter.

Verzoeker argumenteert vooreerst waarom hij een aanvraag van een verblijfskaart heeft ingediend. Zo stelt hij dat hij sinds zijn aankomst in België bij zijn dochter is gaan wonen en dat hij ernstig ziek is geworden. De dochter van verzoeker zou hem gedurende deze periode van zes maanden volledig hebben onderhouden en hebben ingestaan voor de kosten van zijn medische verzorging.

De argumentatie van verzoeker betreffende zijn ziekte blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier. Verzoeker brengt ook geen enkel bewijs bij van zijn ziekte, noch dat zijn dochter instaat voor de kosten die hiervan het gevolg zijn. Hoe dan ook werd dit argument niet voorgelegd aan de verweerder. De verweerder kon met dit argument redelijkerwijze geen rekening houden bij de beoordeling voor het nemen van de bestreden beslissing en aldus kan verzoekers argument niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wat betreft het attest van onvermogen betwist verzoeker niet dat hij een eigendom heeft in Nigeria, doch is hij van oordeel dat het bezit van een eigendom niet inhoudt dat men niet ten laste is. Zo stelt hij dat je van een eigendom niet kan eten en geen medicatie kan kopen. Verder stelt hij dat het een familiale eigendom is en dat de eigendom hem aldus niet alleen toebehoort.

Verzoeker heeft een beëdigde verklaring van feiten neergelegd waarin staat dat hij eigenaar is van het huis nr. 6, (...) Benin stad en ook grondbezitter is. Aldus blijkt nergens uit de verklaring dat het om een familiale eigendom zou gaan. Verzoekers argumentatie ter zake kan dan ook niet gevolgd worden.

Het is niet kennelijk onredelijk van de verweerder om uit de vaststelling dat verzoeker eigenaar is van een huis en ook de grondbezitter is af te leiden dat verzoeker niet onvermogen is en dit ongeacht of het bezit van een eigendom toelaat om eten of medicatie te kopen. Verzoeker brengt voor het overige ook geen enkel bewijs bij van het onvermogen zijn. Verzoeker kan bijgevolg niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij een attest van onvermogen heeft neergelegd waaruit zou moeten blijken dat hij geen inkomsten had en hij financieel gesteund werd door zijn dochter. De gemachtigde heeft geenszins op onredelijke of onzorgvuldige wijze gehandeld door te oordelen dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst.

Voorts verwijst verzoeker naar de bewijzen die hij heeft neergelegd waaruit blijkt dat zijn schoonzoon tewerkgesteld is en een voldoende inkomen heeft om voor hem te zorgen, dat hij nooit de hulp van het OCMW heeft ingeroepen en dat hij ingeschreven staat op de mutualiteit. Volgens verzoeker betekent dit dat het onbetwistbaar vaststaat dat zijn dochter en haar echtgenoot voor hem instaan en de nodige financiële middelen hebben om hem te ondersteunen.

In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip "ten laste" (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest *Jia* en alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 2007, 43). De Raad acht het hierbij derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van een aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ascendent, waarbij artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie die men begeleidt of vervoegt, het bewijs eist van de ascendent dat hij in het verleden ten laste geweest is van deze burger van de Unie.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar de stortingsbewijzen die hij heeft voorgelegd aan verweerder om te stellen dat hij in het verleden al gedurende een jaar door zijn dochter werd onderhouden. Op de voorgelegde stortingsbewijzen is nergens de naam van verzoeker, noch van zijn dochter of de referentiepersoon vermeld. De voorgelegde stortingen zijn door iemand anders dan de

referentiepersoon gebeurd. Dit wordt niet ontkend door verzoeker. Hij beweert echter dat dit gebeurde "gelet op het geld dat moet betaald worden om het over te maken". Dit verklaart echter niet waarom de geldtransfers via tussenpersonen moet gebeuren want ook deze tussenpersonen dienen te betalen voor de geldtransfers. Bovendien merkt de verweerder terecht op dat verzoeker stelt dat zijn dochter en haar echtgenoot over voldoende inkomsten beschikken, waardoor het dan ook geheel onduidelijk is waarom verzoeker tussenpersonen zou gebruiken voor de geldtransfers. Verder wordt ook de vaststelling dat de begunstigde van de geldtransfers een andere persoon is dan verzoeker op geen enkele wijze door zijn bewering verklaard. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat verweerder concludeert dat de stortingsbewijzen geen bewijs kunnen vormen van het in het verleden ten laste zijn van verzoeker.

De Raad aldus is van mening dat verweerder de concrete omstandigheden die verzoeker aanhaalt wel degelijk in rekening gebracht heeft bij de beoordeling van zijn aanvraag, dat hij bovendien uitgegaan is, zoals blijkt uit het administratief dossier, van de juiste feitelijke gegevens en dat bijgevolg de bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Noch blijkt dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM)

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Dat bovendien verzoekers menen dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, "vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf", T.Vreemd. 2005, 332).

De feitelijke situatie van het gezin dient het voorwerp uit te maken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, " recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T.Vreemd 2006,403).

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Bovendien is mijnheer zeer ernstig ziek op dit ogenblik. Er werd zelfs een medische aanvraag voor hem ingediend.

Bovendien heeft hij in zijn land van herkomst totaal geen middelen van bestaan, geen recht op pensioen.

Dat verzoekers immers wel degelijk voldoen aan alle voorwaarden gesteld in de wet voor hun aanvraag.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden genomen, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat indien verzoekers dienen terug te keren naar hun land van herkomst hij gescheiden wordt van zijn kind dat hier een recht op verblijf heeft en de Belgische nationaliteit

De beslissing, is dan ook niet meer redelijk, gelet op de gevolgen die huidige beslissing voor verzoeker heeft.

In casu is de verwijdering van verzoekers uit het land waar hun gezinsleden wonen, niet te rijmen met de bescherming van hun gezinsleven en privéleven.

De beslissingen zoals door DVZ genomen zijn niet redelijk gelet op de gevolgen die de beslissing voor hem en zijn dochter zal teweegbrengen.”

Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In zijn tweede middel poneert verzoeker een schending van art. 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht

Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat verzoeker geenszins aantoont op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 EVRM zou schenden.

Hij verwijst naar zijn medische toestand en dat hij een 'medische aanvraag' heeft ingediend, dat hij in zijn land van herkomst geen middelen van bestaan heeft en dat hij gescheiden wordt van zijn dochter.

Het loutere feit dat op het Belgisch grondgebied verscheidene familieleden van verzoeker zouden wonen, betekent niet dat de tijdelijke verwijdering van verzoeker ipso facto een schending zou uitmaken van zijn recht op privé en gezinsleven.

Dat hij in zijn land van herkomst geen middelen van bestaan heeft wordt niet gestaafd en blijkt niet uit de stukken van administratief dossier, integendeel.

Evenmin blijkt uit het dossier dat verzoeker een 'medische aanvraag' heeft ingediend.

Verzoeker slaagt er niet in te staven dat er hoegenaamd sprake zou zijn van een schending van zijn privé- en gezinsleven.

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De verwerping van verzoekers vestigingsaanvraag heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn dochter wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoekers tweede middel dus niet kan worden aangenomen.”

In de repliekmemoërie herneemt verzoeker integraal de uiteenzetting van het verzoekschrift.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM

15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker voert aldus een schending van artikel 8 van het EVRM aan op grond van de argumentatie dat hij ernstig ziek is op dit ogenblik, dat hij in zijn land van herkomst totaal geen middelen van bestaan heeft en geen recht op pensioen en dat hij indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst zal gescheiden worden van zijn dochter.

De argumentatie dat verzoeker een aanvraag tot verblijf op medische gronden heeft ingediend en dat hij in zijn land van herkomst geen middelen van bestaan of een recht op pensioen heeft, zijn niet van die aard een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te kunnen maken. Verzoeker legt immers, zoals ook blijkt uit de bespreking van het eerste middel, geen enkel bewijs voor van deze beweringen.

In casu refereert de verzoeker naar de band die hij heeft met zijn dochter, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een familie- of gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- of gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Wat betreft deze indicaties kan aan de hand van de bewijsstukken die de verzoeker bijbrengt, worden vastgesteld dat hij sinds zijn komst in België bij zijn dochter en haar echtgenoot inwoont. Verzoeker heeft geen beroepsactiviteit in België en stelt hier onderhouden te worden door zijn dochter en haar echtgenoot. Daargelaten de vraag of het feit dat hij geen steun krijgt van het OCMW en inwoont bij zijn dochter en haar echtgenoot voldoende zijn om aan te tonen dat hij volledig financieel afhankelijk is van deze laatste en dat dit voldoende zou zijn om aan te tonen dat er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven, dient te worden vastgesteld dat dit dan wel een zeer recent familieleven is. De verzoeker woont immers slechts sinds enkele maanden voor de bestreden beslissing bij zijn dochter in. Bovendien is de verzoeker naar België gekomen met een visum kort verblijf en wist hij dat hij zou moeten terugkeren naar zijn land van oorsprong na het verstrijken van de geldigheidsduur van dit visum. Tevens dient te worden opgemerkt dat de dochter hier in België een eigen gezinsleven heeft opgebouwd. Er zijn geen indicaties voorhanden die erop wijzen dat het familieleven dat verzoeker hier

heeft en dat vooral volgens zijn beweringen, blijkbaar bestaat uit de medische zorg en het dragen van de kosten van deze medische zorg, niet zou kunnen georganiseerd worden in zijn land van herkomst. Het loutere feit dat op het Belgische grondgebied verscheidene familieleden van verzoeker wonen, betekent niet dat zijn verwijdering van het grondgebied een schending zou uitmaken van zijn vermeend familieleven. Bovendien heeft zijn dochter een verblijfsrecht in België op grond van haar huwelijk met een Belg en staat niets haar in de weg om verzoeker, zij het tijdelijk te vergezellen naar zijn land van oorsprong om daar zo nodig zijn medische verzorging te organiseren. De bestreden beslissing houdt bovendien ook geen absolute scheiding van vader en dochter in en verbreekt aldus geenszins het familieleven tussen vader en dochter. Zijn dochter die een verblijfsrecht in België geniet, kan haar vader opzoeken in zijn land van herkomst en zal zonder problemen naar België kunnen terugkeren aangezien zij hier over een verblijfsrecht beschikt.

Zodoende maakt de verzoeker het niet aannemelijk dat, zo er al sprake zou zijn van een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, er een positieve verplichting zou bestaan voor de verweerder om hem een verblijf op het grondgebied toe te staan in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt door verzoeker niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU